

Publicerad 2010-01-31 02:41 av //Nikita

Låt mig somna in...

Hela mitt väsen gör myteri,
Som försätter mig i hysteri.

För att sedan falla mot marken,
Lika böjd som pappersarken.

Det finns inte mycket hopp,
I denna stela, döda kropp.

Denna sörja av ett liv,
Försvann, i dova kliv.

Som glas, min själ splittrades,
Åt alla håll, glittrandes.

Jag får nog min frid,
Då jag går ur min tid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren //Nikita med Poeter.se id #25494 innehar upphovsrätten